

KELAMİ AÇIDAN TEVRÂT VE İNCİL'DE TAHRİF MESELESİ

Doç. Dr. Arif YILDIRIM*

ÖZET

Mukaddes metinlerde tahrifat meselesi kelâm açısından önemli problem oluşturmaktadır. Bu problemin dinler tarihinde ortaya çıkışının bilinen ilk müsebbipleri Yahudiler ve Hıristiyanlardır. İnsanlığı sapıklık karanlığından kurtarmak için insanlığın Yaratıcısının seçtiği elçiler aracılığı ile gönderdiği aydınlatıcı mesajlar olan mukaddes metinlerin tahrifi cehalet bağnazlığının işlettiği bir cinayettir. Bundan daha çirkini ise yapılmış olan tahrifatı inkâr etmek ve sahte beşerî metinleri İnsanlığa İllâhî diye sunmaktır. Makalemizde bu konuyu ele alıp değerlendirmeye çalışacağız.

Anahtar Kelimeler: Tevrât, İncil, Tahrif, Tashif

ABSTRACT

The Problem of the Distortion in Holy Bible in Point of the Theological

The matter of the distortion in holy bible in point of the theological is very important problem. In the religions history, the first known causers of this problem are Jewish and Christians. The distortion of whole Bibles that Creator sent in humanity for the sake of salvation is a serious crime originating from ignorance. The more unbecoming than this crime is denial the made salvation and is presentation the human texts as the divine texts.

In this paper, we have dispute this distortion problem.

Keywords: New Testament, Holy Bible, Distortion, Misreading

---

* Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Kelâm Ana Bilim Dalı Öğretim Üyesi

1. Tahrif ve Tashif Kelimelerinin Sözlük ve Terim Anlamları:

Tahrif, Arap dilinde bir kelimenin harflerini değiştirmek, bir kısım harflerin yerine başka harfler koymak, harf sırasında değişiklik yapmak, anlamındadır. Kur'ân'da ve kelâm ilminde ise bir metni, metindeki kelimeleri yerlerinden oynatmak, asıl yerlerinden kaldırıp başka yerlere koymak veya metnin yorumunu değiştirmek anlamında kullanılmaktadır. Metnin yorumunu değiştirmek anlamında kullanılması daha çok görülmektedir. Metni değiştirmeye *tenzîli tahrif*, mânâyı değiştirmeye de *te'vîlî tahrif* adı verilmektedir.

Bu kelimeye yakın anlam ifade eden bir kelime de tashiftir. Arap dilinde bu kelime sayfalarda değişiklik yapmayı ifade eder. Kelâmcılar ve tefsircilere göre bir metni, yazarının anlatmak istediğine veya bir kelimeyi herkesin ondan anlamada sözleştikleri mânaya aykırı bir anlam belirtecek şekilde okumak demektir¹. Bu iki kelime arasındaki farkı belirtmek üzere şu örnek verilmektedir: Meselâ “merhûm” kelimesi yerine “mercûm” denilir ise bu tashîf, “mahrûm” denilirse bu tahrif olur². Bazen tashîf tahrif anlamında da kullanılmaktadır.

2. Tevrat ve İncil'de Tahrifat:

İslâm kelâm ve tefsir bilginleri Tevrât ve İncil'de bu kitapların mensupları tarafından bir çok tahrifatın yapıldığını kabul etmektedirler. Bu konudaki dayanakları hiç şüphesiz Kur'ân-ı Kerim ve sahih hadislerle, bu kitaplardaki akl-ı selîme aykırı beyanlardır. Bu itibarla bugünkü Tevrat ve İncil'lere güvenilemez. Yahudiler ve Hıristiyanların kitaplarını tahrif etmeleri çeşitli maksatlara yöneliktir. Başlıca sebep papaz ve keşişlerin insanların mallarını hile yolu ile almak istemeleridir³. Bunun için kendilerini tanrı yerine koyarak dinde istedikleri gibi tasarrufta bulunuyor, maddi menfaat sağlamak için dinin ilkelerini halka yaranacak şekilde değiştiriyor ve bu arada İslâm'ı yaşanmayacak kadar zor bir din olarak gösteriyor ve mensuplarını alabildiğine kötülüyorlardı.

Mukaddes kitaplarda tahrifatın kelimelerde mi, yorumda mı olduğu konusunda farklı görüşler vardır. Tahrifin kelimelerle ilgili olduğunu söyleyenlerin Kur'ân'dan

¹ İbn Teymiyye, Ahmed b. Abdulhalîm, *İktizau's-Sıratı'l Müstakîm Muhâlefete Ashabi'l-Cehîm*, Muhammed Hâmid tahkiki, el-Kahire, 1369/1950, s. 8.

² el-Bursevî, İsmail Hakkı, *Furûk-i Hakkı*, İstanbul, 1291, s. 149.

³ el-Kazvîni, Zekerîya b. Muhammed, *Müfîdu'l-Ulûm*, thk. Muhammed Abdulkadir Ata, Beyrut, 1405/1985, s. 434.

delilleri “Onlardan bir bölümü onu (okuduklarını) Kitab’dan sanmanız için, Kitapla dillerini eğip bükterler. Halbuki okudukları şey Kitab’dan değildir. O (söyledikleri) Allah katından olmadığı halde ‘Bu Allah katındandır’ derler. Onlar bile bile Allah’a iftira ediyorlar⁴” mealindeki ayettir. Bu âyet Yahûdilerden bir bölüğünün kelimeleri yerlerinden oynattıklarını, Allah kelâmının yerine kendi sözlerini koyduklarını, onu kendisi ile anlatılmak istenenden saptırdıklarını, Allah’ın böyle bir söz söylemeyip kendilerince uydurulduğunu bilerek onu Allah’ın sözü olarak gösterdiklerini, bununla işin gerçek yüzünü bilmeyenlerin, onların söylediklerinin Allah’ın kitabında böyle olduğunu sanmalarını ve bunda maddî menfaat temin etmeyi amaçladıklarını bildirmektedir⁵. İbn Abbas, bu ayetin hem Tevrât’ı tahریف eden Yahûdiler hem de İncil’i tahریف eden Hıristiyanlar hakkında indirildiğini söylemiştir⁶. Rivayete göre “Allah’a verdikleri sözü ve yeminlerini az bir paraya satanlar, işte bunların Âhiret’te bir nasibi yoktur⁷” meâlindeki âyet; kıtlık zamanında aileleri için yiyecek yardımı istemek üzere Yahûdî patronlardan Hz. Peygamber’e düşmanlığıyla meşhur olan Ka’b b. Eşref’e gelen bir Yahûdî cemaat hakkında indirilmiştir. Bu durumu fırsat bilen Ka’b gelenlere Muhammed’in peygamber olduğuna dair bir bilgilerinin olup olmadığını sorar ve evet cevabını alınca da öfkelenerek “Size yiyecek ve giyecek vermeyi düşünmüştüm. Ne yazık ki Allah sizi bu cevabınızdan ötürü çok miktarda menfaatten mahrum etmiştir” sözleri ile tepkisini gösterir. İhtiyaç sahibi topluluk tahmin edemediği bu tepki ve tehdit karşısında geri adım atar ve “Tevrât’ı dikkatle okumadığımız için yanlış olabiliriz. Bize zaman tanırırsan konuyu daha özenle inceler ve sonucu size bildiririz” derler. Ka’b bunların isteklerini kabul eder. Giderler ve ellerindeki Tevrât’ta Hz. Muhammed’in niteliğiyle ilgili yazıların tersini yazmak suretiyle tahریفatta bulunurlar. Sonra da Ka’b’a dönüp Muhammed’in niteliği konusunda gerçekten yanlış olduklarını, işin aslının önce söylediklerinin tamamıyla aksine olduğuna dair kendisini haklı bulduklarını söylerler. Ka’b, yapılanlardan sevinir ve topluluğun yiyecek ve giyecek ihtiyaçlarını karşılar⁸.

Kimisi mukaddes kitaplarda yapılan tahrifatin metinde değil, yorumda olduğunu öne sürmüştür. İbn Haldûn (733/1334-808/1406) bu görüşte olanlardandır.

⁴ Âl-i İmran (3), 78.

⁵ es-Sâbüni, Muhammed Ali, *Muhtasar-u Tefsir-i İbn Kesîr*, Beyrut, 1302/1981, I, 294.

⁶ el-Hâzin, Alâuddîn Ali b. Muhammed, *Lubabu’t-Te’vîl fi Meâni’t-Tenzîl*, (Mecmau’t-Tefasir içinde) İst, 1317, I, 526.

⁷ el-Bakara (2), 77.

⁸ İbnü’l-Melek, Abdüllatif b. Abdilazîz, *Mebariku’l-Ezhâr fi Şerhi Meşariki’l-Envâr*, İst., 1287, I, 46,47.

Ancak, bu görüşün doğruluğu için, eldeki Tevrât ve İncil'den farklı orijinal denilebilecek bir metnin bulunması gerekir. Oysa şimdiye kadar böyle bir metne rastlanmamıştır.

Konu ile ilgili olarak Muhyiddîn Arabî şöyle diyor: "Yahûdîler'in Tevrât'ı değiştirmelerine şaşma. Çünkü Tevrât kendi özünde değişmemiştir. Değişme onların Tevrât'ı yazması ve telaffuz etmesi ile ilgilidir. "Kitab Ehli'nden bir bölüğü Allah'ın kelâmını işitiyorlar, sonra da mânasını anladıktan sonra ve bile bile onu tahrif ediyorlardı"⁹ mealindeki ayette bu tahrîfleri Allah kelâmına nisbet edilmiştir. Çünkü Allah kelâmı onların nazarında mâkuldü. Onun aslını olduğu gibi bıraktılar ki kendileri ve bilginleri için bir örnek kalsın. Onlar tahrîfatı bu asıl nüshadan istinsah ettikleri nüshada yaptılar ve böylece onun tercümesinde, asıl nüshada ve hafızalarındakine aykırı olanı açığa çıkardılar. Kur'ân ise Allah katından geldiği gibi korunmuştur. Bu sebeple diğer indirilmiş kitaplarda olduğu gibi, Kur'ân'da tahrîf ve tebdil mümkün değildir. Garip bir durumdur ki, Müslüman olmayı dinine daha bağlı görmekteyiz. Meselâ Yahûdî ve Hıristiyanların ekserisini dinlerinin cüz'iyatını yerine getirmede ve ona bağlı kalmada Müslümanların dinlerine bağlı kalmasından daha ilerde görürüz. Bu durum onların sapık yolda olduğunu gösterir ve Allah'ın gizli bir mekridir ki Rabbinden basîret üzere olandan başkası bunun farkına varamaz"¹⁰.

Yahûdî ve Hıristiyanların dinlerinin inanç ve ibadetler yönünden karışık olması, kitaplarında yaptıkları tahrîfat ve uydurdukları türlü sapıklıklar dolayısıylardır¹¹. Tevrat (ve İncil) nüshalarının birbirini nakzedecek şekilde farklı olması bu kitaplarda tahrîfatın meydana geldiğinin açık delîlidir¹². Tevrat ve İncil tahrif ve tebdil olunarak İlahî hüviyetlerini, safvet ve orijinalliklerini büyük oranda kaybetmişlerdir. Buna paralel olarak Yahûdîlik ve Hıristiyanlık'da kendi din adamları tarafından yapılan değiştirmeler sonunda İlahî esaslardan ayrılmış, çeşitli maksat ve münasebetler ile ilâve edilen beşerî fikir ve görüşlerle safvet ve asliyetlerinden uzaklaşmışlardır¹³.

⁹ el-Bakara(2),75.

¹⁰ İbn Arabî, Muhyiddin Ebu Abdillâh b. Muhammed, *el-Fütuhâtü'l-Mekkiyye*, Beyrut, tsz., III, 351, 360, 366, 368.

¹¹ et Taftâzanî, Sâdüddîn Mes'ûd b. Ömer, Şerhu'l-Makasid, İst. 1305, II, 191.

¹² Molla Hüseyin, Muhammed b Ferâmuz/Ferâmûz/Ferâmez/Firâmuz/Ferimerz b. Ali, *Mir'âtü'l-Usûl fi-Şerhi Mirkatü'l-Vusûl*, thk. el-Hâc İsmâil Efendi ed-Dramavî, İst, 1317, s. 370.

¹³ Aydın, Ali Arslan-Atay, Hüseyin, *Yehova Şahitlerinin İç Yüzü*, Ankara, 1973, s. 5.

3.Müslüman Olmayan Bâzı Bilginlerin Tahrifle İlgili Görüşleri

İncil ve Tevrat'ta tahrifatın yapıldığını bir çok Batılı yazarlar ve mütefekkirler de kabul etmektedirler. Şimdi bunlardan bâzı pasajlar verelim.

Alman Protestan Kilise Komisyonu'nun kontrolünden geçmiş olan Eski ve Yeni Ahit çevirisinde şu cümleler yer almaktadır: "Kutsal Kitab (Eski ve Yeni Ahit) gökten inmiş değildir. Eski Ahit'in otuz dokuz kitabı ile dört İncil binlerce yılda yavaş yavaş gelişmiş ve son şeklini almıştır¹⁴."

Filozof Spinoza şöyle diyor: "Ben Kutsal Kitab'ın (Tanrı kelâmının) yanlışlarla dolu, birçok yerleri kesilmiş, değiştirilmiş ve birçok yerlerinde kendi kendisiyle çelişir hale gelmiş olduğunu ileri sürmekteyim. Kutsal Kitab'ın, olduğu gibi, bir insana gökten inen Tanrı mektubu olduğuna inanan kişi, hiç şüphesiz bu görüşümden ötürü beni Kutsal Rûh'a karşı günah işlemekle suçlandıracaktır. Ama, eğer onlar da düşünecek olurlarsa hiç şüphesiz, bağırımdan vazgeçeceklerdir¹⁵."

Goethe şöyle diyor: "Kutsal Kitab'da gerçek ve sahte yerler sorusu garip bir sorudur. En saf doğa ve akılla ahenkli olan ve hâlâ da en yüce gelişmemize imkân veren o hayranlığa değer yerlerden daha gerçek ne olabilir? Mantıksız, boş ve akılsızca olan; hiçbir meyve, hiç değilse iyi bir meyve vermeyenlerden de daha sahtesi ne olabilir¹⁶." Bu sözlerden şu anlaşılıyor: Kutsal Kitab'ın doğaya ve akla uygun ve gelişmeye imkân sağlayan yerleri doğru, mantıksız, yakışsızca olan, boş ve hiçbir meyve veya iyi bir meyve vermeyen yerleri sahtedir.

Bernard Shaw, özetle şöyle demektedir: Bilimselliğini yitirmiş olan İncil, Tanrı kavramının gulyabani kavramından kurtulup gelişerek, dört mevsimin yaratıcısı haline, iyilikçi bir bilge haline, haksever bir yargıç, sevecen bir baba haline ve en sonunda soyut/cisimsiz kelime haline nasıl geldiğinin ilgi çekici bir belgesi olarak kalmaktadır¹⁷.

Yahûdiler ve Hıristiyanlar Tevrat ve İncil'deki bir kısım beyanların Kur'ân'daki beyanlarla benzerlik göstermesini, Kur'ân'ın kendi kitaplarından derlendiğine delil gösterirler. Halbuki eğer Kur'ân ile önceki kitaplardaki bazı konu benzerlikleri, mutlaka Kur'ân'ın bu kitaplardan iktibas edilmiş olduğunu göstermiş olsaydı, aynı durum kendi kitapları için de vârit olurdu. Çünkü, meselâ Tevrat'taki on emir'in

¹⁴ Örs, Hayrullah, Musa ve Yahudilik, İstanbul, 1966, Önsöz, s. 4

¹⁵ Örs, Hayrullah, a.g.e., Önsöz, s. 5.

¹⁶ Örs, Hayrullah, a.y.

¹⁷ Düzgün, Şaban Ali, Sosyal Teoloji, Ankara, 1999, s. 21-22.

Hammurabi Kanunlarına benzemesi dolayısıyla, Tevrât'ın da bu kanunlardan alınmış olması lazım gelecekti¹⁸.

4. Kur'ân-ı Kerîm'in Allah'ın Koruması Altında Olduğu

"Kur'ân'ı biz indirdik ve hiç şüphesiz onu koruyacak olan da biziz"¹⁹ mealindeki âyet, İslâm bilginleri tarafından umumiyetle Kur'ân'ın Allah tarafından korunacağı mânasında alınmaktadır. Bu anlayışa göre Allah Kur'ân'ı korumayı kendi üzerine almış, bu işi başkalarına bırakmamıştır. Halbuki Tevrât'ın korunması, bu âlimlere göre, el-Mâide suresi 44. âyette de işaret edildiği²⁰ gibi, Yahûdî âlimlerine havale edilmiştir. Bundan Tevrât'ın Allah'ın koruması altında olmadığı, bu sebeple Tevrât âlimlerinin onda ihtilafa düşerek tahrife gittikleri sonucu çıkarılmaktadır²¹. Allah hiç şüphesiz, dilediğini yapar. Kimsenin ondan hesap sorma gücü yoktur. Bununla birlikte, hepsi kendisine âit olan mukaddes kitapların bir kısmını koruyup, bir kısmını korumadığını söyleyebilmek için yorum yeterli değildir, kesin delil lâzımdır. Bu itibarla tatminkâr izah tarzı, gerek Kur'ân'ın gerekse diğer mukaddes kitapların Allah tarafından korunması hususunda bir farkın bulunmadığını söylemektir. Bu durumu dikkate alan kimi tefsirciler el-Mâide 44. ve en-Nahl 9. âyetlerini uzlaştırmak üzere getirdikleri izahta; Allah'ın Kur'ân'ı korumasının insanlar vasıtasıyla olduğunu, Kur'ân'ın Müslümanlar tarafından korunacağını ezelf ilmi ile bilmesi dolayısıyla onun hakkında koruma garantisi verdiği belirtilmiştir. Buna göre, ilimde derinleşmiş âlimler Kur'ân'ı ilmî yönden savunacaklar, bozguncu ve yıkıcıların yaydıkları şüpheleri cevaplandıracaklar, diğer Müslümanlar da Kur'ân'a ve onun savunucularına karşı meydana gelebilecek saldırılara karşı gerekli tedbirleri alacaklardır²².

5. Kur'an'da Hiç Bir Tahrifatın Olmadığı:

Yahûdîler Tevrât'ı, Hıristiyanlar da İncil'i tahrîf etmişlerdir. Tahrife alışık olan her iki taraf da Kur'ân'ı tahrif etmek için büyük çaba sarf etmişler ve hâlen de etmektedirler. Oryantalistler, mevcut hâlile de Kur'an'da tahrifat bulunduğunu,

¹⁸ Messadié, Gerald, *Şeytan'ın Genel Târîhi*, çev: Işık Ergüden, İstanbul, 1998, s. 162.

¹⁹ en-Nahl (16), 9.

²⁰ el-Mâide (5), 44.

²¹ ez-Zemahşerî, Carullah Ebu'l-Kasım Mahmud b. Ömer, *el-Keşşâf*, nşr., Muhammed Abdüsselâm, Beyrut, 1415/1995, II, 550.

²² Krş. el-Hâzin,a.g.e.,III,550.

dolayısıyla diğer mukaddes kitaplardan farklı olmadığını, Müslümanların da artık bunu kabul etmesi gerektiğini iddia ederler²³.

Müslümanlar bu görüşü kesinlikle reddederler. Acak, Yahûdilerin etkisiyle yalnız bir kısım Rafiziler Kur'ân'ın değiştirildiğini, nazmı ve tertibi arasında uyumsuzluk bulunduğunu, hakkında indiği şeyden başkasına çevrildiğini, Peygamber'den geldiği sâbit olmayan vecihler üzere okunduğunu, ondan bir takım şeylerin çıkarıldığını ve ona bir takım ilavelerin yapıldığını ileri sürmüşlerdir²⁴. Oryantalistlerin Rafizilerin kelâm kaynaklarında yeteri kadar cevaplandırıldığı için artık bayatlamış bulunan iddialarını tekrarlamış olmaları kuvvetle muhtemeldir.

6. Tevrat'ta Tahrifat Yapıldığını Kanıtlayan Bazı Çelişkiler

Yahûdî bilginleri Tevrât'ta tahrifat yapılmadığını ısrarla iddiâ etseler de realiteler bunun tamamen tersini kanıtlamaktadır. İbn Meymun (530/1135-602/1205) gibi bâzı Yahûdî âlimler her ne kadar Müslüman âlimlerin eleştirileri karşısında mevcut Tevratları buldukları perişan durumdan kurtarmak için sümmettedarik bir takım zorlama yorumlara girişmişlerdir. Fakat her şeyden evvel bu yorumlar, yorumu haklı kılan zarûri kaidelere aykırıdır. Müslüman araştırmacılar Tevrat'ta büyük tahrifatin yapıldığını, bunun sonucu olarak uzlaştırılmayacak çelişkiler içerdiğini belgelere dayanarak ortaya koymak üzere bir çok eserler yazmışlardır. Bizim bu muhtasar makalemizde bunlara girmemizin mümkün olmadığı açıktır. Burada Tevrât'taki çelişkilere dair birkaç örnek vermekle yetineceğiz.

Birinci çelişki. Tekvin'in bir yerinde "Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı"²⁵ denilmektedir. Başka bir yerinde ise "fakat iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin"²⁶ denilmektedir.

İnsan iyilik ve kötülüğü bilmediğine göre, benzediği Allah'ın da bu ayırıcı özellikten mahrum olması icab etmektedir. Halbuki bu, Allah'ın belirgin vasfıdır. Ahlâkî gerçekleri hakkıyla bilmekten aciz olan insanın Allah'a benzemesi imkânsızdır. Eğer insan Allah'a benziyorsa onu bu ağaçtan men etmek yanlıştır. Men ediliyorsa Allah'a benzemesine imkân yoktur.

²³ Krş., Cerrahoğlu, İsmail, *Tefsir Usûlü*, Ankara, 1976, s.44-48.

²⁴ el-Ciyânî, Abdülkadir, *el-Ğunye*, Beyrut, tsz., I, 90.

²⁵ Tekvin, 1/27.

²⁶ Tekvin, 2/7.

İkinci çelişki. Tekvin 2/17. cümlede adı geçen ağaç bir ölüm ağacı, 9. cümlede ise bir hayat ağacı olarak geçmektedir. Bu da mezkûr çelişkinin diğer bir versiyonudur.

Üçüncü çelişki. Tekvin 22/14'de Hz. İbrâhîm'in bir dağa ilk defa Yahova adını verdiği yazılmaktadır. Halbuki Huruç 6/2, 3'te Tanrı'nın İbrâhîm'le birlikte diğer peygamberlere Yahova adı ile mâlum olduğu zikredilmektedir.

Dördüncü çelişki. Sayılar 33/38'de Hârûn'un Hor Dağı'nda öldüğü yazıldığı halde, Tesniye 10/6'da Mosera'da öldüğü kaydedilmektedir.

Beşinci çelişki. I. Samuel 16/10-13'te Hz. Dâvûd Yesse'nin sekizinci, I. Târihler, 2/13-15'de aynı zatın yedinci oğlu olarak geçmektedir.

Altıncı çelişki. II. Samuel 6/23'de Saul'ün kızı Mikal'ın hiç çocuğu olmadığı söylenirken, yine II. Samuel 21/8'de beş oğlundan bahsedilmektedir²⁷.

Yedinci çelişki. Tekvin'in bir yerinde Yusuf'un Midyan'lı tüccarlar tarafından çalındığı²⁸, başka bir yerinde ise satıldığı²⁹ belirtilmektedir.

Sekizinci çelişki. Tekvin'in bir yerinde aynı zamanda iki kız kardeşe evlenmeden söz edilirken³⁰, Levililer'de böyle bir şeyin olamayacağı³¹ bildirilmektedir.

Dokuzuncu çelişki. Sara aynı zamanlarda Tekvin'in bir yerinde doksan³² başka bir yerinde altmış beş yaşında³³ gösterilmektedir.

Onuncu çelişki. Pesah Bayramı'nın süresi Huruç'da yedi gün³⁴, Tesniye'de altı gün³⁵ olarak geçmektedir³⁶.

Onbirinci çelişki. Tekvin'in ilk iki babında Allah'ın adı bir yerde Elohim, başka bir yerde Yahve olarak geçmektedir.

Onikinci çelişki. Tufan olayının bazen kırk bazen de yüz elli gün sürdüğü; Nuh'un gemisine getirilen hayvanların her cinsinden bâzen iki, bâzen yedi çift alındığı söylenmektedir³⁷.

---

²⁷ Kahraman, Ahmet, *Dinler Tarihi*, İstanbul, 1968, s. 176-177.

²⁸ Tekvin, 37/28.

²⁹ Tekvin, 37/36.

³⁰ Tekvin, 29/21-29.

³¹ Levililer, 18/19.

³² Tekvin, 17/17.

³³ Tekvin, 12/4.

³⁴ Huruç, 34/18.

³⁵ Tesniye, 16/8.

³⁶ Krş., Tanyu, Hikmet, *Tarih Boyunca Yahûdiler ve Türkler*, İstanbul, 1976, I, 66-69.

³⁷ Bkz., Tümer, Günay-Küçük, Abdurrahman, *Dinler Tarihi*, Ankara, 1988, s. 77.

Onüçüncü çelişki. Hz. Musa'ya nisbet edilen Tevrat'ın sön bölümünde onun ölümü ve gömülmesinden söz edilmektedir³⁸.

Ondördüncü çelişki. Tevrat'ın en makbul nüshalarından biri olan İbranice nüshada Hz. Adem'İN yaratılışından Nuh tufanına kadar geçen zaman 1650 yıl, Yunanca nüshada 2260 yıl, Samirice nüshada ise 1307 yıl olarak verilmektedir³⁹.

Hâlen mevcut Tevratlarda bu gibi çelişkiler yanında, Allah ve peygamberler hakkında bir takım uygun olmayan ifadelerin kullanılması da onlarda tahrişfatın bulunduğunun açık bir kanıttır. Buna birkaç misal vermekle yetineceğiz. Tekvin sifrinde “*Rab dedi ki: Tanrı işte şu insandır; O, bizden biri gibi, hayrı ve şerri bilen durumuna gelmiştir*⁴⁰.”; yine Tekvin sifrinde “*Rab insanı yarattığı için üzölmüş ve kalbinde teessüf belirmiştir*⁴¹.” denilmektedir Böyle bir ifadenin Allah kelâmı olduğı düşünölebilir mi? Allah'a, yaptığı işten dolayı, hüüzün ve teessüf nisbet olunabilir mi⁴²?

Aynı şekilde Tevrat'ta peygamberlerin şerefine dokunan, onlardaki ismet, yüce mevki ve sağlam ahlâkla bağdaşmayan açıklamaların geçmesi de onda tahrişfatın yapıldığıının kanıtlarındandır. Hz. İbrahim'in yalan konuştuğunu, Hz. Lut'un iki kızına şarap içirerek sarhoş olmaları sonucu onlarla zina ettiğini, Hz. Harun'un İsrailoğulları'nı buzağıya tapmaya çağırđığını, Hz. Davud'un Urya (bir askerın adı)'nın zevcesi ile zina ettiğini, Hz. Süleyman'ın eşini memnun etmek için putlara taptığını anlatan bir kitapta tahrişfatın bulunduğunu bunlardan daha kuvvetli gösteren bir delil olabilir mi?

Otokritik yapan Yahüdi islahatçılar bile Tevrât'ta tahrişfatın bulunduğunu itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

7. İncil'de Tahriřfat Yapıldığıını Kanıtlayan Bazı Çelişkiler

Şimdi, İncillerin değıştirildiğinin ve hiçbirine güvenilemeyeceğinin bilinmesi için onların münderecâtında ve maddelerindeki belirgin çelişkilerinden birkaç örnek sunalım.

³⁸ Bkz. Bkz., Tümer, Günay-Küçük, Abdurrahman, *a.g.e.*, a.y.

³⁹ Bkz., Göktaş, Ahmet-Uzunpostalcı, Mustafa, *Din Bilgisi*, İstanbul, 1971, s. 13.

⁴⁰ Tekvin, 3/22.

⁴¹ Tekvin, 6/6.

⁴² es-Seyyid Sâbık, *el-Akaidu'l-İslâmiyye*, Beyrut, 1406/1985, s. 167.

Birinci çelişki. Yuhanna İncil'inde Meryem'in nişanlısı Yusuf en-Neccar'dan Hz. İbrahim'e kadar 42 doğumun olduğu bildirilirken, Luka İncil'inde bu sayı 54 olarak verilmektedir⁴³.

Bugünkü Yuhanna İncili'nde İsa'nın soyundan söz edilmemektedir. Buna mukabil, Matta İncil'inin birinci bâbında Yusuf en-Neccar'dan Hz. İbrahim'e kadar 37 ata zikredilmektedir. Karâfî'nin Luka ile ilgili olarak verdiği rakam bugünkü Luka'dakine uygundur. Sonuç olarak bugünkü İncillerden Matta ile Luka arasında rakam farkı vardır ve bu, Karâfî'nin dediği gibi, bir tenakuz belirtir.

İkinci çelişki. Luka; "Melek Cibril, Nâsıra'da Meryem'e şöyle demiştir: Sen, adı Yesû olan, Rabb'in, onun babası Davud'un tahtına oturacağı ve Yâkub'un evine kral yapacağı bir çocuk doğuracaksın⁴⁴" derken, Yuhanna ve diğer İncil yazarları Luka'yı yalanlarcasına şöyle diyorlar: "Doğrusu şudur ki: Allah'ın kendisine krallık vâdettiği iddia edilen şu Yesû, Kumandan Bilatus'a götürüldü⁴⁵; kumandan ona teşhir elbisesini giydirdi, ona dikenden bir tâc örttü⁴⁶; onu tokatladılar⁴⁷; onunla alay ettiler⁴⁸. Bilatus onu konuşturmak için uzun süre uğraştı ise de o bir şey söylemedi. Bunun üzerine ona: "Sana zorla iş yaptırarak, istersem seni asacak veya seni salacak güçte olduğumu bilmiyor musun?" deyince Yesû: "Eğer bu güç sana gökten verilmiş olmasaydı benim üzerimde yaptırım gücün olmazdı. Bu yüzden beni sana teslim ettiren hatam büyüktür (bugünkü Yuhanna İncili'nde: Beni sana teslim edenin hatası senin hatandan daha büyüktür şeklindedir⁴⁹). Daha sonra onu astı"⁵⁰.

İki İncil arasındaki bu farklılık aşırı bir çelişkidir; çünkü İncillerden biri Hz. İsa'yı Benîsraîl'in büyük kralı yaparken, öbürü onu aşağılanma ve alçaltılmayla nitellemektedir. Sonra, bu krallık hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Hıristiyanlar'ın görüşüne göre, gerçekleşmemesi, İsa'nın son derece güçsüzlük ve bitkinlik içerisinde asılması sebebiyledir. Bizim görüşümüze göre bunun gerçekleşmemesi, Allah'ın, krallık ve aşağılanmasına fırsat vermeden onu kendisine yükseltmesindedir. İsa'nın asılmasıyla ilgili olarak anlatılanların aslı yoktur ve bir diktatör ile İsa arasında

⁴³ el-Karâfî, Şihabüddîn Ahmed b. İdrîs, *el-Ecvibetü'l Fâhira Fi'r-Reddi ale'l-Es'iletil Facire* (el-Fârik beyne'l-Hâlik ve'l-Mahlûk kitabının kenarında), Birleşik Arap Emirlikleri, 1407/1987, s. 30.

⁴⁴ Luka, 1/26, 32, 33.

⁴⁵ Yuhanna, 18/12, 28.

⁴⁶ Yuhanna, 19/2, 5.

⁴⁷ Yuhanna, 18/22; 19/3.

⁴⁸ Yuhanna, 19/3.

⁴⁹ Yuhanna, 19/10-11.

⁵⁰ Yuhanna, 19/18.

cereyan ettiği iddia edilen böyle bir seviyesiz düellonun gökten indirilmiş olan İncil'de geçmesinin mâkul ve mantikî bir sebebi de bulunmamaktadır⁵¹.

Üçüncü çelişki. Luka'da "Yahûdilerin yaptıklarından ötürü İsa'nın üzerine üzüntü inince, onu takviye etmek için, gökten bir melek görüldü. İsa kesintisiz namaz kılıyordu ve teri, yeni kesilen damardan akan hâlis kan gibi, sürekli akar duruma geldi." denilmektedir⁵². Halbuki Luka'nın bu sözü Matta, Markos ve Yuhanna tarafından zikredilmemektedir. Bunu terk ettiklerine göre, onların bundan (namazdan) daha mühim olan bir takım farzları ve hükümleri anlatmayı terk etmelerinden de emin olunamaz. Şâyet onların bunu terk etmeleri doğru ise, o takdirde Luka'daki bu ilâve yalan olur ve bu da tahrif ve tebdildir. Bununla birlikte, Luka'nın rivâyet ettiği söz, İsa'nın göğe çıkarılmasını gerektirir; çünkü "Yahûdiler, meleği yenemezler ve meleğin inmesi İsa'yı Yahûdiler'in ezizyetinden korumak, kurtarmak ve göğe çıkarmaktan başka bir şey için olamazdı. Bu ise Hıristiyanlar'ın İsa'nın asıldığı yolundaki inancını hükümsüz kılar. Sonra meleğin takviyesi eğer *nâsutla* (İsa'nın insanlık tarafı ile) birleşen *lâhuta* (İsa'nın tanrılık kısmına) yönelik ise; Allah'ın başkasının takviyesine ihtiyacı bulunmadığından, böyle bir takviye söz konusu olamaz. Takviye *nâsuta* yönelikse o takdirde *nâsut*, *lâhuttan* başka olacağından, Hıristiyanlar'ın inandıkları birleşme gerçekleşmiş olamaz⁵³.

Dördüncü çelişki. Dört İncil'in en küçüğünün yazarı olan Yuhanna "Mesih'in gösterdiği ilk mucize, suyu şaraba dönüştürmesidir⁵⁴" derken, diğer üç İncil, bundan hiç söz etmemişlerdir. Eğer bu mucize gerçekten meydana gelmişken, onlar dikkatsizlikleri yüzünden onu yazmamışlarsa dini küçümsemiş olurlar. Şayet bu rivayet onlarca sağlam değilse, Yuhanna'nın söylediği yalnız kendisinden gelmekle, tek kişinin rivayet ettiği haber olur. Dinlerin aslı mütevâtir haberle sâbit olma şartına bağlı olduğuna göre, tek kişinin rivayetine dayalı bu haber nasıl doğru olabilir⁵⁵?

Beşinci çelişki. Yuhanna "Mesih, öğrencilerinin ayaklarını yıkadı ve onları belindeki mendille sildi; onlara da tevazû konusunda kendisine uymalarını emretti⁵⁶" dediği halde, öbür üç İncil yazarı bundan söz etmemektedirler. Eğer bu yalan ise,

---

⁵¹ el-Karâfi, a.g.e., s. 30-31.

⁵² Luka, 22/43-44.

⁵³ el-Karâfi, a.g.e., s. 30-31.

⁵⁴ Yuhanna, 2/9-11.

⁵⁵ el-Karâfi, a.g.e., s. 31-32.

⁵⁶ Yuhanna, 13/4-5.

dine hâle gelmiş olur; doğru ise, öbür üç yazar neden bunu gözden kaçırıp dine hâle getirmişlerdir⁵⁷?

Altıncı çelişki. Yuhanna Yesû'un şöyle dediğini nakletmektedir: “Eğer ben kendim için tanık olsaydım, tanıklığının hükümsüz olacağı şüphesizdi; lâkin bana benden başkası tanıklık eder. İşte ben kendim için tanıklık ederim, Babam da benim için tanıklık eder ki O, beni elçi göndermiştir⁵⁸.” Tevrat iki er kişinin tanıklığının geçerli olduğunu söylediğine göre, Allah'ı er kişi olarak kabul etmiş olmaları, ayrıca Mesih'in biraz önce kendi kendisi hakkında tanıklığının batıl olduğunu söylemesine rağmen, daha sonra bunu geçerli saymış olması lâzım gelir. Bu ise Mesih'in ve arkadaşlarının uzak olduğu bir sözdür⁵⁹.

Yedinci çelişki. Yuhanna şöyle diyor: “Mesih kendisini vaftiz etmesi için vaftizci Yuhanna'ya gelmişti. Yuhanna onu görünce “Bu, Allah'ın insanlığın günahlarını yüklenerek olan koyunudur. Benden sonra geleceğini ve benden daha güçlü olduğunu söylediğim kişi budur” demişti⁶⁰.” Matta ise aynı konuda şöyle diyor: “Vaftizci Yuhanna Mesih'i görünce şöyle demişti: Ben senin elinle vaftiz olmaya muhtacım, o halde nasıl olur da sen, benim elimle vaftiz olmak için bana gelirsin⁶¹?” Daha sonra Mesih'e gönderdiği mektupta “Gelecek olan sen misin, yoksa senden başkasına mı bakalım (halen eldeki İncil'de senden başkasını mı bekleyelim, şeklindedir⁶²)?” demişti.” Markos ise bu konuda bir şey söylememiştir. Böylece üç İncil değişiklik göstermiştir: Yuhanna kesin ifade kullanmış; Matta vaftizci Yuhanna'yı, bilmeyen ve Mesih'e soran kişi yapmış; Markos ise hiçbir şey söylememiştir⁶³.

Sekizinci çelişki. Matta: “Yusuf Meryem'in nişanlısıdır; babasının adı Yâkup'tur⁶⁴” derken; Luka, “İsâ, otuz yıl Hâl'in (şu andaki İncil'de Âlî'nin şeklindedir) oğlu olan Yusuf'un oğlu olduğunu sanıyor olarak geçirmişti” demektedir.

Hâlen mevcut olan İncil'de şu ifade geçmektedir: Yesu peygamberliğe başladığı vakit otuz yaşları civarında idi. İnsanlar onun Yusuf'un oğlu olduğunu sanıyorlardı⁶⁵. Böylece Matta, Yûsuf'un babasının Yâkup, Luka ise Hâl adında biri

⁵⁷ el-Karâfi, a.g.e., s. 32.

⁵⁸ Yuhanna, 5/31-33, 36-37.

⁵⁹ el-Karâfi, a.g.e., s. 32.

⁶⁰ Yuhanna, 1/24-35.

⁶¹ Matta, 3/13-14; Luka, 3/15-16.

⁶² Matta, 11/2; Luka, 7/18.

⁶³ el-Karâfi, a.g.e., s. 32-33.

⁶⁴ Matta, 1/16.

⁶⁵ Luka, 3/23.

olduğunu söyleyerek birbirini yalanlamış olmaktadır. Esasen, İsa'nın babasız olduğu, İsrâilîoğulları'nca son derece meşhur olmuş bir hâdise idi. Zina iftirasında bulunmakla Meryem'e büyük rahatsızlık vermeleri bunun sonucudur. Her yana ulaşmış bulunan bir hâdise nasıl olur da otuz yıl İsa'ya gizli kalabilir⁶⁶?

Dokuzuncu çelişki. Matta, "Mesih ile beraber iki hırsız asılmıştı. Bunlardan birisi Mesih'in sağında, ötekisi solunda bulunuyordu. İkisi de Mesih ile alay ediyor, yaptığından dolayı onu ayıplıyorlardı⁶⁷." derken, Luka, "İsa ile yalnız birisi alay etmişti; ötekisi ise İsa'yı ayıplayan arkadaşına: "Allah'tan korkmaz mısın? Biz adâletle cezalandırıldık, bu ise hiç bir kötü iş yapmamıştır." dedikten sonra Mesih'e "Beni melekler âleminde an!" cümlesini eklemiş; Mesih de ona "Gerçek olarak söylüyorum ki, sen bugün Firdevs Cenneti'nde benimle beraber olacaksın! karşılığını vermiştir⁶⁸" demek suretiyle Matta'nın "Her iki hırsız da Mesih ile alay etmişlerdi" sözünü yalanlamıştır. Markos ve Yuhanna ise bu konuda hiçbir şey söylememektedirler. (Hâlen mevcut Markos İncil'inde de Matta'dakine benzer ifade geçmektedir) Böyle bir durumun meydana gelip o zaman yaygınlaşmaması imkânsızdır. Bu sebeple eğer bu hâdise doğru idiyse, Markos ve Yuhanna neden bunu anlatmamışlardır? Hâdise yalan idiyse neden Matta ile Luka böyle bir yalanı uydurmuşlar, üstelik uydurdukları yalanda da birbirini yalanlamışlardır⁶⁹?

Onuncu çelişki. Luka, "İnsanoğlu, insanların canlarını öldürmek için değil, onları kurtarmak için gelmiştir⁷⁰" derken, geri kalan İncil yazarları "İnsanoğlu yeryüzüne barış atmak için değil, kılıç olmak ve orada ateş tutuşturmak için gelmiştir⁷¹" demektedirler. Bu, öğrencilerin kabul etmekten uzak oldukları bir sözdür; çünkü Luka Mesih'i insanlar için rahmet yaparken, ötekiler onu insanlar için intikam aracı yapmışlardır⁷².

Bugünkü İncil'lerde böyle değildir⁷³. Buna bakarak ya Karâfi'nin zamanındaki İncillerde, daha sonra onun ve benzerleri Müslüman bilginlerin eleştirileri dikkate alınarak bazı değişikliklerin yapılmış olduğu veya hâlen mevcut İncillerin Karâfi'nin

⁶⁶ el-Karâfi, a.g.e., s. 33.

⁶⁷ Matta, 29/44.

⁶⁸ Luka, 23/39-43.

⁶⁹ el-Karâfi, a.g.e., s. 33.

⁷⁰ Luka, 6/27-36. (Buradaki ifade 12/49-51'deki ifadeye muhaliftir)

⁷¹ Matta, 10/34.

⁷² el-Karâfi, a.g.e., s. 33-34.

⁷³ Matta, 5/38-43, 9/13, 18/11-12, 33

zamanındakinden farklı olduğu söylenebilir. Kitabımızın başka bir yerinde de ifade ettiğimiz gibi, Tevrât ve İncil’de tahrîfat hâlen de devam etmektedir. Dolayısıyla İslâm âlimlerinin eleştirileri devam ettikçe Hıristiyan bilginlerin, kitaplarını bu eleştirileri bertaraf edecek şekilde değiştirmeleri de süreceğe benziyor.

Onbirinci çelişki. Matta “Mesih’in hizmetçisi olan Meryem, beraberinde başka bir kadın bulunduğu halde cumartesi akşamı Mesih’in kabrini ziyaret için gelmişti. Tam o sırada birden gökten bir meleğin indiğini gördüler. Melek onlara “Korkmayın! Yesû burada değildir, ölüler arasından kalkmıştır.” dedi. Sonra Mesih ile karşılaşmışlardı. Mesih onlara “Korkmayın! Kardeşlerime, Celil’e gitmelerini söyleyin” dedi⁷⁴” derken; Yuhanna “Meryem, pazar günü gecenin son karanlığı vaktinde tek başına geldiğinde kayanın kabir üzerinden kaldırılmış olduğunu gördü. Koşarak Şem’un’a ve başka bir öğrenciye gidip onlara, Mesih’in gömüldüğü yerden alındığını, ancak cesedinin daha sonra nereye gömüldüğünü bilmediğini haber verdi. Bu haber üzerine Şem’un ve arkadaşı çıkıp Mesih’in gömüldüğü kabre geldiler, kefenlerin kabrin bir köşesine konulmuş olduğunu gördüler. Bu durumdayken Meryem yüzünü döndürmüş ve Mesih’i ayakta duruyor görmüş, ancak onu tanımamış, bostanın bekçisi sanmıştı. Fakat Mesih kendisine “Ben şimdilik yukarıya çıkmadım; kardeşlerime gidip, onlara benim ve sizin babanıza, benim ve sizin Tanrı’nıza gideceğimi söyle” deyince onu tanıdı⁷⁵.” demektedir. Böylece Matta, Meryem’e güven verenin melek olduğunu söylerken, Yuhanna ona güven verenin Mesih olduğunu söylüyor. Matta “cumartesi akşamı”, Yuhanna “pazar günü” diyor. Matta, Meryem ile beraber başka bir kadının olduğunu, Yuhanna Meryem’in yalnız olduğunu söylüyor. Hıristiyanlar, tutarsız olmasıyla birlikte, bu sözü inançlarına temel yaparlar; İsa’nın “babama gideceğim” dediğini söylerler de, onun “ benim ve sizin babanıza” sözü ile “benim ve sizin Tanrı’nıza” sözlerini dikkate almazlar ve dinlerinin aslı konusunda tek bir kadının sözüne inanırlar. Halbuki bu gibi sözleri ince zekâlı olmayan insanlar söylemiş olsaydı, onları kabûl etmeyecekleri ve hatta çirkin karşılayacakları şüphesizdi. Bunların akılları, lekesiz ayna misali, pak ve parlak olsaydı; rahim rutûbetleri ve kanları içerisinde doğan, çocukluk zâfı ve kendisine mâlik olamama durumu içerisinde yetişen; hastalıklara, ağrılara, acılara, yoksulluklara tutulabilen; yeme, içme ve uyumaya gerek duyan; sonra da, kendi

---

⁷⁴ Matta, 28/1-10.

⁷⁵ Yuhanna, 20/1-18.

iddiâlarına göre, ensesine vurulan, asılan, aşağılanan/ezilen; sonra çocuğu ölen kadının ağlaması gibi üzerine ağlanılan, çığlıklar koparılan ve kendisini gören tarafından bostan bekçisi ile karıştırılan birine tapılamayacağı anlayışı bu pak akıl aynalarında görünecekti. Eğer Yahûdîler Hıristiyanlarla alay etmede aşırı gitmiş olsalardı, bu hezeyandan daha çoğunu söyleyemezlerdi.

Onikinci çelişki. Yuhanna ve Matta oniki havariden olmakla birlikte, Mesîh’in göğe yükselmesinden hiç söz etmemekte, ancak, onlar da farklı şeyler söylemektedir. Markos ise “Yesû dirilip ayağa kalkınca, öğrencileriyle uzun uzun konuştuktan sonra, aynı gün göğe yükseldi⁷⁶.” derken; Luka ona aykırı olarak “Mesîh dirilip kalkmasından kırk gün sonra göğe yükseldi⁷⁷.” demektedir. Mesîh’in göğe çıkışı büyük bir iştir. Bu işin Mesîh’in öğrencilerine kapalı kalıp başkasınca bilinmesi uygun değilken; burada uygun olmayan bu durumun meydana geldiğini görüyoruz⁷⁸.

Onüçüncü çelişki. Matta “Yesû, size gerçekten şunu söylüyorum: Şurada duranlardan bir topluluk, insanoğlunun kral olarak geldiğini görmelerine değin, ölümü tadmayacaklardır⁷⁹” dediği halde, oradakiler ve onlardan sonra gelenler ölmüş, aradan bin yıl geçmiş, fakat Mesîh kral olarak henüz gelmemiştir. İşte bu durum, şu sözün yalan ve iftirâ olduğunu ve onların söylediklerinin hepsine güvenilemeyeceğini göstermektedir⁸⁰.

Ondördüncü çelişki. Matta “Mesîh, oniki öğrenciye: “Siz, gelecek zamanda on iki kürside olacaksınız, İsrâiloğulları’nın on iki torununa hükmedecek, olanlara kendinize boyun eğdireceksiniz.” diyerek hepsinin kurtuluşuna ve başkanlığına tanıklık ettikten sonra, yine Matta “Oniki öğrenciden biri, yâni sadaka sandığının sahibi olan Yehûda, gidip Yesu’nun yerini gösterme karşılığında otuz dirhem rüşvet alarak polis ile beraber Mesîh’e gelince, Yesû ona: “Sana yazıklar olsun! Doğmaman senin için daha iyiydi⁸¹” dedi” diyerek önceki sözünü bozdu⁸².

Onbeşinci çelişki. Matta “Yesû, kumandan Pilatus’a götürülünce, Pilatus’un “Şu adam hangi kötülüğü yaptı?” diye sorması üzerine, Yahûdîler yüksek sesle

---

⁷⁶ Markos, 16/19.

⁷⁷ Bugünkü Luka’da buna rastlayamadık, muhtemelen kaldırılmıştır.

⁷⁸ el-Karâfi, a.g.e., s. 34-35.

⁷⁹ Matta, 16/28; Luka, 9/27.

⁸⁰ el-Karâfi, a.g.e., s. 35.

⁸¹ Matta, 26/14-16, 24, 47.

⁸² el-Karâfi, a.g.e., s. 36.

“Asılacak⁸³” dediler. Kumandan su alıp elini yıkadı ve “Görünüz/şâhid olunuz! Ben ve siz şu dostun kanını dökmekten uzağız” derken; Yuhanna “Bil’akis Pilatus Yesû’u dövdü, sonra onlara teslim etti⁸⁴” diyerek onu yalanlamıştır. Bu, açık bir çelişkidir⁸⁵.

İncillerde tahrîfat bulunduğunu ve bu konuda kilise babalarının mantıklarının boyutunu görmek üzere bir hususu belirterek bu bahse nokta koyalım. Kitab-ı Mukaddes Cemiyeti’nin 1992’de neşrettiği Arapça İncil’in başında “Dört İncil şeklen bâzı farklılıkla gösterse bile, özde farklılık yoktur” denildikten sonra, özetle şu ifadeler eklenmektedir: Matta İncili’nde İsâ kral, Markos İncili’nde hizmetçi, Luka İncili’nde insan, Yuhanna İncili’nde Allah olarak geçmektedir. Bununla birlikte bu değişik ifadeler tek şahsı, yani İsâ’yı ifade etmektedir⁸⁶.

Aynı şahsın insan, hizmetçi, ve kral olması mümkündür, ama Allah olması mantıken mümkün değildir. İşte Hıristiyan mantığının düştüğü perişan durumu bundan daha açık olarak gösterecek başka ne olabilir!

SONUÇ YERİNE

Kur’ân ve sahih Sünnet yanında, akl-i selim de Tevrât ve İncil’de hem lafızlar, hem de manâlar yönünden tahrîfatın yapıldığını ortaya koymaktadır. Bir takım yorumlarla bu tahrîfatın sebep olduğu olumsuz sonuçların bertaraf edilmesi mümkün görünmemektedir. Nitekim bu işin içinden çıkamayan Yahûdî ve Hıristiyan bilginler, Müslüman âlimlerin îtirazlarını durdurabilmek için, kendilerine yöneltilen eleştirileri Kur’ân’a iade etme taktiğini denemeye ve bu maksatla işi Kur’ân’ı tahrife kalkışmaya kadar götürmüşlerdir. Fakat bu durum onları başarıya ulaştıramayacağı gibi, tahrîfçi özelliklerini bir kez daha ortaya koymaktan başka bir şeye yaramayacaktır.

---

⁸³ Matta, 27/22/23.

⁸⁴ Yuhanna, 19/1.

⁸⁵ el-Karâfî, a.g.e., s. 36.

⁸⁶ Kitab-ı Mukaddes Cemiyeti, Beyrut, 1992, Önsöz, s. 3.